

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5057/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ
כבוד השופט י' כשר

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום
19.06.2022 ב-ת"פ 48131-07-21 שניתן על ידי השופט ג'
אזולאי

תאריך הישיבה: ד' בכסלו התשפ"ג (28.11.2022)

בשם המערער: עו"ד פתחי פוקרא

בשם המשיבה: עו"ד הדר פרנקל

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ג' אזולאי) ב-ת"פ 48131-07-21 מיום 19.6.2022, שבו נגזר על המערער עונש של חמש שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. זאת, בגין הרשעתו בעבירות של סחיטה באיומים בצוותא, הטרדה מינית ושהיה בישראל שלא כחוק. הערעור נסוב על חומרת העונש.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. על פי עובדות כתב האישום, המערער – תושב מחנה הפליטים ג'נין, נכנס לישראל במהלך שנת 2019 ומאותו מועד שהה בכפר מג'אר ועבד בתחום הבנייה שלא כחוק.

3. בין החודשים מרץ לאוגוסט בשנת 2020, המערער נפגש עם המתלונן מספר פעמים ונרקם ביניהם קשר רומנטי. על רקע קשר זה, המערער החליט יחד עם חברו י' (להלן: י') לתעד מפגש מיני בינו לבין המתלונן, ללא ידיעתו או הסכמתו. זאת, על מנת לסחוט את המתלונן, אשר היה באותה תקופה נשוי, אב לילדים, ובעל תפקיד במוסד דתי.

בהמשך לכך, המערער והמתלונן נפגשו ביום 14.8.2020 בצימר למפגש מיני. המערער תיעד מפגש זה באמצעות הטלפון הנייד שלו (להלן: הסרטון) ובנוסף צילם את המתלונן כשהוא שרוע על מיטה, ללא חולצה (להלן: התמונות) – הכל ללא ידיעתו או הסכמתו. לאחר המפגש, המערער העביר ל-י' את הסרטון והתמונות שצילם. ממועד זה בוצעו שורה של מעשים שנועדו להוציא לפועל את התכנון לסחוט את המתלונן.

4. המעשה הראשון אירע במהלך דרכו של המתלונן בחזרה לביתו, לאחר שהסיע את המערער למקום מגוריו בתום המפגש המיני האמור ביניהם. י' העמיד את רכבו מול רכבו של המתלונן וביקש ממנו לעצור את נסיעתו, ומשהמתלונן עשה כן, ניגש אליו ואמר כי הסרטון והתמונות נמצאים ברשותו, ודרש 20,000 עבור מחיקת הסרטון. עוד איים י' כי אם המתלונן לא ישלם לו כדרישתו הוא יספר לאשתו ולילדיו על אודותם.

המתלונן אמר ל-י' כי הוא מחזיק בידו רק סכום של 1,500 ש"ח. י' דרש לקבל את הסכום והמתלונן העבירו אליו בעקבות איומיו ומחשש שיממשם. בהמשך, י' דרש מהמתלונן למשוך מכספומט קרוב סכום של 20,000 ש"ח. המתלונן, בפחדו מ-י', נסע לכספומט כדי לעשות כן, אולם בשל חששו והלחץ בו היה שרוי לא הצליח למשוך כסף וכרטיס האשראי שלו "נבלע" בכספומט. על כן, י' סיכם עם המתלונן כי ייפגש עמו למחרת כדי לקבל את הסכום.

5. המתלונן נפגש עם י' למחרת בתחנת דלק כדי למסור לידיו את הכסף בעקבות איומיו ומחשש כי יממשם. באותו מעמד, ומשהבחין י' שברשות המתלונן סכום של 30,000 ש"ח, דרש את מלוא הסכום. המתלונן מסרו לידי י', אשר מחק את הסרטון והתמונות ממכשיר הטלפון הנייד שלו, אך המשיך להחזיק בעותק נוסף שלהם ללא ידיעת המתלונן.

6. המתלונן ו-י' נפגשו פעם נוספת לדרישת י' בתחנת דלק ביום 17.8.2020. במפגש זה י' דרש מהמתלונן סכום של 200,000 ש"ח בטענה כי הוא חייב לשלם את הסכום

למשפחת אבו לטיף. המתלונן השיב לו כי אין ברשותו סכום שכזה, ובתגובה י' ענה "אתה חייב לעזור לי כמו שאני שמרתי על הכבוד שלך" וכן אמר "אם אני לא אשלם אני אמות, ולפני שאני אמות אני פותח הכל עליך" – הכל במטרה להפחיד את המתלונן ולהניעו להעביר לידו את הסכום שדרש. המתלונן חזר על אמירתו כי אין ברשותו את סכום הכסף הנדרש, ובתגובה י' הראה לו כי הוא עדיין מחזיק בטלפון הנייד שלו בסרטון ובתמונות אשר לכאורה מחק במפגשם הקודם, ואמר "אתה חייב לשלם, אל תנסה לחייג למשטרה או לכל מקום כי אני פותח הכל אם אתה לא נותן לי 200,000 [ש"ח]". המתלונן, בפחדו מ-י', ביקש ממנו שהות כדי שיוכל להשיג את הכסף.

בעקבות המפגש, המתלונן נאלץ למכור את רכבו בסכום של 100,000 ש"ח על מנת לגייס את הכסף ש-י' דרש ממנו.

7. כעבור מספר ימים, ולאחר ש-י' דרש להיפגש פעם נוספת עם המתלונן, השניים נפגשו בכפר חנינה. י' שב ודרש מהמתלונן סכום של 200,000 ש"ח. המתלונן ביקש כי י' ימחק את הסרטון והתמונות עובר לקבלת הסכום, י' הראה לו כי עשה כן, והמתלונן מסר לידו 170,000 ש"ח.

לאחר המפגש, י' התקשר למתלונן ו"טען כי חסר סך של 16,800 ש"ח מתוך הסכום 170,000 ש"ח ודרש ממנו להשלים את הסכום האמור", כלשון כתב האישום. השניים קבעו להיפגש לצורך העברת הסכום הנדרש. ביום 22.8.2020 המתלונן ו-י' נפגשו בתחנת דלק, והמתלונן שילם לו 20,000 ש"ח עקב איומיו וחששו של המתלונן כי יממשם.

8. מתוך כלל סכומי הכסף ש-י' קיבל מהמתלונן, י' העביר למערער 2,500 ש"ח בהתאם לקשר ביניהם. זמן מה לאחר מכן, המערער עזב את ישראל וחזר לג'נין.

9. חרף קבלת הכספים והבטחתו של י' למתלונן כי מחק את הסרטון והתמונות, י' העבירם לאנשים אחרים. בין היתר, שלח את הסרטון ל-ז' (להלן: ז'), לו היכרות קודמת עם המתלונן.

10. לאחר שקיבל לידו את תיעוד המפגש, ז' קבע פגישה עם המתלונן ליום 25.9.2020, במסגרתו ז' הציג בפניו מצג שווא לפיו המתלונן חייב ל-י' סכום של 600,000 ש"ח בתמורה לכך ש-י' לא יפיץ את הסרטון ואת התמונות. עוד ציין כי משפחת פשע גדולות דורשות לקבל לידן את התיעוד, ולפיכך על המתלונן לשלם ל-ז' סכום של

1,000,000 ש"ח. המתלונן הבהיר ל-ז' כי אין ברשותו כסף או נכסים כדי לשלם, זולת קרקע הרשומה על שמו המיועדת לבניית בתי ילדיו (להלן: החלקה), ובמקביל מסר לו כי היה אדם אשר התעניין בעבר ברכישתה (להלן: הקונה). בתגובה, ז' פנה לקונה והציע לו לרכוש את החלקה, ומשהביע עניין ברכישתה, נקבע מועד לביצוע העסקה.

עוד באותו יום, בעקבות מצג השווא האמור ואמירתו של ז' למתלונן לפיה הקונה יודע על קיומם של הסרטון והתמונות, נפגשו השלושה וסיכמו ביניהם כי המתלונן ימכור לקונה את החלקה בתמורה לסכום של 1,000,000 ש"ח – על אף שוויה הריאלי הגבוה יותר. ז' הבטיח כי התמורה תועבר למשפחת חרירי ולאחר מכן יושמדו הסרטון והתמונות. בהמשך היום, נערך זיכרון דברים בין הקונה למתלונן בנוכחות ז', בו הסכימו על התמורה המפורטת לעיל (להלן: זיכרון הדברים).

11. חרף האמור בזיכרון הדברים, יום למחרת המתלונן והקונה חתמו על חוזה בנוכחות ז', במסגרתו הסכימו כי החלקה תימכר תמורת סכום של 420,000 ש"ח. ז' והקונה התחייבו כי המתלונן יקבל את התמורה בהמשך, כאמור בזיכרון הדברים. באותו יום, הקונה העביר 400,000 ש"ח בלבד למתלונן, בניגוד להתחייבות בזיכרון הדברים, והמתלונן סבר כי יתרת התמורה, על סך 600,000 ש"ח, ניתנה ל-ז' להעברה למשפחת חרירי במטרה שהסרטון והתמונות יושמדו.

בנוסף לכך, המתלונן העביר לידי ז' את כרטיס האשראי שלו על מנת שימשוך כסף שיועבר גם הוא למשפחת חרירי, ובימים העוקבים ז' משך 144,000 ש"ח במרמה מחשבון הבנק של המתלונן. ביום 29.9.2020, ז' והמתלונן נפגשו בסניף בנק, בו המתלונן ביקש מהבנקאי למשוך סכום של 256,000 ש"ח. ז' קיבל לידו במרמה את הסכום, בטענה כי הוא מיועד למשפחת חרירי.

12. במעשים אלה, ז' גרם למתלונן למכור את החלקה במחיר הפסד ואז קיבל ממנו, במרמה ובנסיבות מחמירות, סכום של 400,000 ש"ח, מבלי שפעל למען השמדת הסרטון והתמונות.

13. זמן מה לאחר אירועים אלה, נוצר קשר טלפוני בין המתלונן למערער. במסגרתו, המתלונן שאל את המערער האם הוא עדיין מחזיק בסרטון ובתמונות, ומשהמערער השיב בחיוב, שאל אותו מה בדעתו לעשות עמם. המערער דרש סכום של 400,000 ש"ח תמורת השמדתם, אולם בהמשך, בשיחה עם קרוב משפחתו של המתלונן, המערער הביע נכונות למחוק אותם תמורת "כמה עשרות אלפי שקלים".

14. בעקבות הפצת הסרטון והתמונות, המתלונן התפטר מתפקידו במוסד הדתי.

15. על כן תואר בכתב האישום המתוקן כי המערער איים על המתלונן, בין בעצמו ובין בצוותא, בפגיעה שלא כדין בשמו הטוב, בצנעת הפרט וכן איים לפרסם דבר הנוגע לאדם, בכוונה להפחידו ולהניעו לשלם לו סכומי כסף אשר שולמו גם למערער וגם לאחרים. בנוסף, ובצוותא עם אחרים, המערער פרסם תצלום, סרטון, הקלטה של אדם, המתמקד במיניותו בנסיבות בהן הפרסום עלול להשפילו או לבזותו, ולא ניתנה הסכמתו לפרסום. לצד האמור צוין כי המערער נכנס לישראל ושהה בה שלא כחוק.

בהתאם, יוחסו למערער עבירה של סחיטה באיומים בצוותא לפי סעיף 428 סיפא בתוספת סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: עבירת סחיטה באיומים ו-חוק העונשין, בהתאמה); הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)5(א) ו-5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998 בתוספת סעיף 29 לחוק העונשין; ושהיה בישראל שלא כחוק לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה).

16. למען שלמות התמונה, יצוין כי נגד י' ו-ז' הוגש כתב אישום, ומשפטם עודנו מתנהל בפני בית המשפט המחוזי בנצרת, במסגרת ת"פ 43371-01-21.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

17. הצדדים הגיעו להסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ובית המשפט המחוזי הרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום זה.

18. בגזירת דינו של המערער, בית המשפט המחוזי עמד על כך שמעשיו של המערער הינם בעלי קשר פנימי הדוק ומהווים אירוע אחד מתמשך. בקביעת מתחם עונש הולם כולל עבורם, בית המשפט סקר את נסיבות העבירות, בכללן כי המערער יצר את תיעוד המפגש ובכך הפך ל"גורם המחולל" של מסכת הסחיטה; וכי חלקו בתכנון הקודם ובהוצאה לפועל של מסכת הסחיטה אינו נופל מחלקם של הסוחטים האחרים, למרות שקיבל לידו רק סכום של 2,500 ש"ח מפירות הסחיטה. לעניין זה, הודגש גם כיצד דרש מהמתלונן סכום של 400,000 ש"ח, אותו הפחית בהמשך לכמה עשרות אלפי שקלים.

בית המשפט הוסיף וסקר את הנזק הרב שגרם המערער במעשיו עם אחרים למתלונן, כפי שזה השתקף בתצהיר נפגע העבירה. על פיו, המערער "החריב עולמו נשל המתלונן, פשוטו כמשמעו", בכך שחשף את נטייתו המינית; "השמיד את התא המשפחתי שלו"; גרם לו לאבד את תפקידו במוסד הדתי ומעמדו בקהילתו; ו"המיט עליו חורבן כלכלי" לאחר ששילם למעלה מ-1,000,000 ש"ח – סכום שכדי לגייסו היה עליו למכור את רכבו ואת החלקה שהייתה מיועדת לילדיו, ושלא הושב לו עד למועד מתן גזר הדין.

לאור האמור, ובשים לב לקביעה כי המערער פגע בערכים המוגנים ביסוד העבירות בהן הורשע ברף הגבוה ביותר ולמדיניות הענישה הנוהגת, בית המשפט קבע מתחם עונש הולם בין 5 ל-7 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

19. בגזירת עונשו של המערער בגדרי המתחם, בית המשפט המחוזי נתן משקל לעברו הפלילי, הכולל הרשעה אחת בעבירה של שהיה שלא כחוק לפי לחוק הכניסה בהליך קודם (ת"פ 66649-09-19). לצדו, נשקלו הודאת המערער בעובדות כתב האישום המתוקן; גילו הצעיר והנתק שנוצר בינו לבין משפחתו לאור חשיפת נטייתו המינית.

בהינתן שיקולים אלה, בית המשפט גזר על המערער עונש של 5 שנות מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר מותנה בן חודשיים שהוטל עליו בהליך הקודם; 9 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירה של סחיטה באיומים למשך 3 שנים; ומתן פיצוי על סך 100,000 ש"ח למתלונן.

מכאן הערעור שלפנינו.

עיקרי טענות הצדדים

20. לטענת המערער, בקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו, בית המשפט סטה ממדיניות הענישה הנהוגה, "הקדיש [...] את עיקר התייחסותו [...] לנזק הכבד אשר נגרם למתלונן" ולא נתן דעתו כנדרש לנסיבות ביצוע העבירה. בגדר זאת, המערער טען כי חלקו במסכת הסחיטה הוא "שולי", מאחר שלא היה מעורב במעשיהם של י' ו-ז'; שלא הוכח כי התכנון המוקדם בו לקח חלק כלל את מעשיו של ז'; וששמילא לקח חלק הן בתכנון המוקדם הן במסכת הסחיטה בפועל בשל פערי הכוחות בינו לבין י'.

עוד טען המערער כי נסיבותיו האישיות מצדיקות הקלה בעונשו. בגדר זאת הצביע על הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, אשר הובילה לחיסכון זמן שיפוטי

וייתרה את העדת המתלונן; החרטה שהביע במסגרת הודאתו; גילו הצעיר; מצבה הכלכלי הקשה של משפחתו, שבשלה נכנס ושהה בישראל שלא כחוק; והנזק שנגרם לו מביצוע העבירה והרשעתו ובגדר זאת הנתק בינו למשפחתו.

בדיון שנערך בפנינו, בא-כוח המערער חזר על עיקר טענותיו, וטען כי תפקידו של המערער במעשי הסחיטה המתוארים בכתב האישום הוא מצומצם. חלקו באירועים מתמצה, כך נטען, במסירת התיעוד לידי י'; קבלת סכום על סך 2,500 מ-י'; שיחת הטלפון שערך עם המתלונן בה דרש ממנו סכום של 400,00 ש"ח, והשיחה העוקבת עם קרוב משפחתו בה ביקש "עשרות אלפי שקלים", כלשונו.

21. מנגד, המשיבה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת. ביחס לנסיבות העבירה, הדגישה את חלקו של המערער במסכת הסחיטה, את היקפה ואת השפעתה על המתלונן, אשר "איבד כל טעם לחייו", וטענה כי העונש צריך להלום מציאות זו. עוד נטען כי המערער הודה בכל אחת מהעובדות המופיעות בכתב האישום המתוקן וכי חלק מטענות המערער, ובפרט טענותיו באשר לפערי הכוחות בינו לבין י', הועלו בעלמא וללא תימוכין.

דיון והכרעה

22. דין הערעור להידחות.

23. הלכה היא כי ערכאת הערעור תטה שלא להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים בהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובולטת בפסק הדין (ע"פ 3332/22 קוואסמי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (1.12.2022); ע"פ 2444/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.11.2022)). עניינו של המערער אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה.

24. לא אחת בית משפט זה עמד על חומרתה הרבה של עבירת הסחיטה באיומים, הפוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו וכן "מביאה את הנסחט למצוקה, לכאב, לדאגה, מטילה עליו מורא, ומשבשת באופן מהותי את מהלכם התקין של חייו" (ע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 10 (18.5.2022)).

יתר על כן, בעניין אבו עמדה הדגשתי כי 'קשר השתיקה' הקיים בעבירה זו, המניא ככלל את הנסחט מלפנות לגורמי אכיפת החוק מחשש שיביא בכך למימוש איום

הסחיטה, מתחזק "שעה שהסחיטה מבוססת על איום בפרסום אלקטרוני של תיעוד אינטימי מביך ומשפיל, שאותו ניתן להוציא לפועל בלחיצת כפתור בטלפון הנייד" (ע"פ 4423/22 אבו עמדה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.10.2022)).

במקרה דנן, פוטנציאל הנזק הטמון בעבירת הסחיטה באיומים התממש בהחלט. המתלונן שילם לסוחטיו סכום עתק העולה על 1,000,000 ש"ח במצטבר בניסיון למנוע את הפצת הסרטון והתמונות החושפים את נטייתו המינית. פעם אחר פעם, עשה ככל שביכולתו כדי לעמוד בדרישותיהם, תוך איבוד הונו ונכסיו. כל זאת בניסיון שווא למנוע פגיעה רחבת היקף במשפחתו, במעמדו בקהילה ובפרנסתו.

כמתחייב, הנזק הכבד שנגרם למתלונן, נשקל על ידי בית המשפט המחוזי בעת קביעת מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער (סעיף 40ט(א)(4) לחוק), ומטבע הדברים, כאשר מדובר בפגיעה כה קשה, ניתן לכך משקל משמעותי בגזר הדין. זאת, לצד יתר נסיבות העבירה העולות מכתב האישום המתוקן, וכאשר בית המשפט הדגיש את היות המערער "הגורם המחולל" של מסכת הסחיטה ואת מעורבותו בתכנונה ובהוצאתה לפועל.

25. אשר לטענותיו של המערער ביחס לחלקו במעשים המתוארים בכתב האישום המתוקן, הלכה למעשה המערער מבקש להתנער בטענותיו לפנינו מחלקים נרחבים מכתב האישום המתוקן; ובד בבד, להיבנות מהודאתו כעילה להקלה נוספת בעונש שנגזר עליו.

אולם, כלל הוא כי כתב אישום שתוקן מכוח הסדר טיעון קובע את התשתית העובדתית והנסיבתית אשר תהווה בסיס לגזר הדין. האמור בו מחייב הן את בית המשפט, שלא ידרש לעובדות שאינן מופיעות בו, הן את הנאשם – שהודאתו בו מבטאת הסכמה לתכנון ואף הצהרה כי אין בו יותר מאשר עשה וכן שלא נשמטה עובדה או נסיבה שביכולתן לסייע לו (ראו והשוו: ע"פ 858/20 ג'ארבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (2.7.2020); ע"פ 3667/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.2014)).

בענייננו, התוצאה העונשית שבגזר הדין, על סמך עובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה המערער, אינה מקימה עילה להתערבותנו. אף אם המערער הוא לא זה שגרף את הרווחים הכלכליים הניכרים מפעולות הסחיטה, הוא שניצל את האמון שרכש לו המתלונן ואת מערכת יחסיהם הרומנטית. ברגעים האינטימיים ביניהם, הסריט וצילם את המתלונן ללא ידיעתו ובכך, יצר כלי סחיטה אשר עברו מיד ליד ושימשו לסחיטתו החוזרת ונשנית של המתלונן – גם על ידי המערער במישרין.

26. במישור העקרוני, ולהבא, אני סבור כי המקרה דנן מדגיש את הצורך בהחמרת הענישה בגין עבירות דומות בגדרי מתחם העונש ההולם מטעמי הרתעת רבים, בהתאם לסעיף 140 לחוק. כיום, בידי כמעט כל אדם טלפון נייד המאפשר לו לתעד בקלות רבה אדם אחר במצבים שונים, ביניהם מצבים אינטימיים. בלחיצת כפתור ניתן להפיץ תיעוד זה, ומרגע שהופץ ולו לאדם אחד נוסף – במקרים רבים נחרץ גורלו להגיע לידי רבים.

במציאות זו, בכל גלגול של התיעוד – מיצירתו ובמעברו מ"יד ליד", הסכנה כי ישמש לביצוע עבירת הסחיטה היא משמעותית. בהתאם, גדלה הסכנה הנשקפת לציבור בכללותו ולנסחטים בפרט. מכאן, שיש צורך בענישה אשר תשמש כלי מרתיע ואפקטיבי מפני התממשותה, בהציבה "מחיר" מרתיע מביצוע העבירה.

האמור נכון פי כמה במקרים שבהם הסחיטה באיומים נעשית לצורך הפקת רווח כספי, ולכן יש להניח כי החמרה בענישה תוכל לאיין במידת מה את התוחלת הטמונה בעבירה ולהביא בכך להרתעת הסוחט באיומים הפוטנציאלי מביצועה (ראו והשוו: ע"פ 3398/22 גמליאל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.7.2022); ע"פ 1656/16 דוידוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 103 (20.3.2017)).

27. נוכח כל האמור לעיל, בעניינו הקונקרטי של המערער – נסיבותיו האישיות נלקחו בחשבון בגזר הדין, והן אינן מצדיקות הקלה נוספת בעונשו. למול נסיבות אלו, ניצבים שורת שיקולים אחרים ובכלל זה הנזק הרב שנגרם למתלונן, אשר עולמו חרב עליו, ולמרות זאת עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער הוא ברף התחתון של המתחם שקבע בית המשפט המחוזי. גזר הדין מתחשב אפוא כראוי בכלל השיקולים הנדרשים ואינו מקים עילה להתערבותנו.

28. אציע אפוא לחברתי וחברי כי נדחה את הערעור.

ש ו פ ט

השופטת ג' כנפי-שטייניץ:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט י' כשר:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, ד' בטבת התשפ"ג (28.12.2022).

שופט

שופטת

שופט